

FOLK OG LAND

NR. 12 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 1. MAI 1965

LØSSALG 1 krone

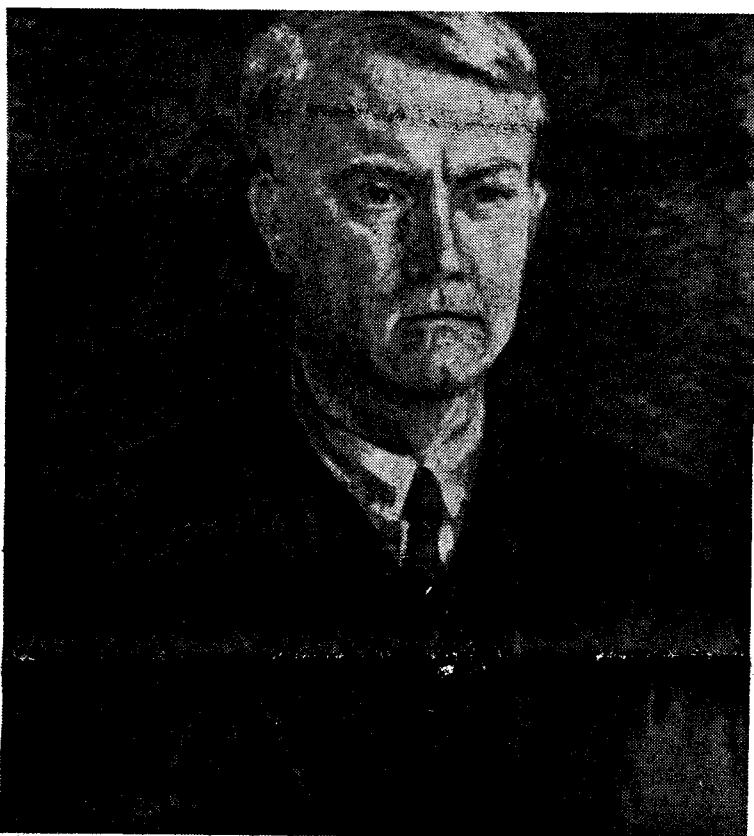
Fru Ase Storsæter
Mjndalen 21 B

133

SIEGFRIED:

BRITISK TOPPJOURNALIST OPPDAGER SANNHETEN OM QUISLING

DET FORMODEDE SMEDESKRIFT SOM BLE TIL EN EPOKSKAPENDE FORSVARSSKRIFT
«HADDE NORGE HØRT PÅ QUISLING VILLE DET ALDRI HA OPPLEVET 9. APRIL».

Alle illustrasjoner til denne artikkel er hentet fra boken. Maleri av Quisling, malt etter anmodning av Hitler for opphengning i Berchtesgaden.

RALPH HEWINS: «Quisling — Prophet without Honour», W. H. Allen, London.

Det kan hende mirakler fremdeles også. Eller er det slik at sannheten faktisk er

så moden at ingen som søker alvorlig kan komme forbi den?

En engelsk toppjournalist og forfatter kommer til Norge og lar seg intervju av AFTENPOSTEN. Det er for-

resten ikke første gang han er i Norge. Blant annet stod han på slottsbalkongen sammen med Norges stolte befrier Churchill da denne lot seg hylde av et takknemlig norsk folk i 1945. Og alt før verdenskrigen hadde han spesialisert seg på skandinaviske forhold som korrespondent for DAILY MAIL. Det var AFTENPOSTEN selv som fremhevet hans betydning og hans store innsikt da bladet i nevnte intervju for etpar år siden introduserte ham for sine lesere som mannen som skulle skrive BOKEN om den store norske landsforræder og den blodtørstige nazist Vidkun Quisling. En kunne merke ~~under tonen~~ av stolt skadefryd hos denne norsk presses aller største værhanne. Nu skulle da denne uhyrlige landsforræder — som bladet og dets sjefredaktør 10. april 1940 hyldet så varmt — endelig for alvor nagles til skampelen. Av en berømt britisk journalist og publisist.

Vi skulle tro at bladet anså dette som en rask og enkel operasjon. Det visste jo at det var både lettvtint og lønnsomt å tute med ulvene. Men det hadde kanskje ikke fullt så klar forståelse av at en imellom også kan treffe på folk — og det må vi innrømme: svært ofte blant briter — som føler ansvar både overfor oppgaven og overfor sannheten. Og den britiske journalist Ralph Hewins var nettopp en slik sannhetssøker som ikke nøyet seg med den autoriserte versjon av okkupasjonstidens hendelser — kanskje også fordi han tidligere hadde hatt større anledning enn andre til å titte bak kulisene.

For forfatteren var Quisling ellers ikke bare en historisk personlighet under observasjon av fremtidens historikere. Han var selv tilstede som utenlandsreferent under rettssaken mot Quisling og han skriver herom blant annet:

«Jeg var like fullstendig forutinntatt mot ham som noen

annen. Da jeg dekket rettsaken skrev jeg annen dag:

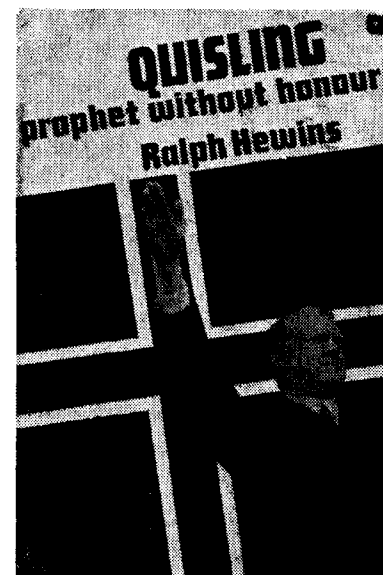
«Berget av dokumentarisk bevis som ble fremlagt i dag (tyske vitneforklaringer opptatt i Nürnberg hos folk som ble presset og truet og som selv fryktet for livet) synes nok til å dømme ham, og det synes overflødig å forlenge avhøringen nok en uke».

Og dog:

«På en eller annen måte bevarte han likevel verdigheten og det var en viss følelse av sympati for «the underdog» som var stillet ansikt til ansikt med avbrytelsene og sarkasmene til den presiderende dommer. Han var ikke den svulstige sinnssyke som han var blitt fremstillet som, men en kultivert mann, som kanskje hadde tatt feil, men likevel ingen Hitler».

Og ut fra dette gikk så Hewins til verket. Han gjorde det grundig og henvendte seg til folk på begge sider av det norske jernteppet. Alle som kunne tenkes å vite noe henvendte han seg til, både i Norge og hjemme i England. Og i disse dager foreligger da resultatet av hans arbeide i en bok hvis tittel i og for seg antyder resultatet av granskningen: «Quisling — prophet without honour» (Quisling — profeten som ikke ble æret).

Boken, som er kommet på det kjente engelske forlag W. H. Allen, London, og som også kommer på et

amerikansk forlag, er fra første til siste side et overbevisende forsvarsskrift for Quisling. Så det er ikke rart at det norske forlag som hadde sikret seg forlagsretten til det formodede nye smedeskript mot «forræderen» fluksens bakkett ut da det fikk seg forelagt manuskriptet. For i dette besynnerlige Norge vil man for ingen pris gi avkall på verdens største landsforræder og det største antall landsforrædere i historien.

Naturligvis kan det påvises både ukorrektheter og enkelte feiltolkninger i boken. Legendedannelsen omkring Quisling har alt begynt og gir seg sporadiske uttrykk i boken til skade for objektiviteten. Og det har heller ikke vært til å unngå at en enkelt av bokens hovedkilder har satt litt større preg på den enn ønskelig kunne være. Det bør heller ikke skjules at boken skjemmes av enkelte grove smakløsheter. Men hva betyr det i forhold til den sum av objektive og korrekte opplysninger og den anstendige og overbevisende vurdering av Quisling og

Forts. side 5

Forfatteren Ralph Hewins sittende tilvenstre orienteres i 1945 sammen med andre utenlandskorrespondenter av AFTENPOSTEN's utenriksredaktør. Bladet hadde alt rukket å skifte kulør igjen.

Quisling vender hjem fra forvisningen til Tyskland i august 1940 og hilses velkommen av partifeller.

STORTINGSVALGET

På siste årsmøte i Forbundet ble vår eventuelle stemmegivning ved kommende stortingsvalg drøftet. Dessverre var jeg forhindret fra å være til stede, hvorfor jeg vil komme med noen betraktninger her.

Arbeiderpartiets ubrutte maktstilling gjennom 30 år skyldes utvilsomt «rettsoppgjøret». Hundre tusen ble jo fratatt stemmeretten i 1945 og minst like mange av de nærmeste pårørende ble nok da heller ikke i humør til å gå til valgurnene, for det første. Og siden ble det til en vane for svært mange å holde seg vekk, fordi man til stadighet ble forfulgt av alle partier med daglig hetz i alle aviser og fra talerstolene både i og utenfor Stortinget. Denne hetz synes ikke å avta i styrke og gjør det vanskelig å overvinne motviljen mot å benytte stemmeseddelen.

Hva skal vi så gjøre til høsten?

For de fleste «landssvikere» er den alt overskyggende sak «rettsoppgjøret». 20 års erfaring viser oss så alt for tydelig at det ikke er synderlig forskjell på partiene når det gjelder dette. Man kan vel kanskje si at Arbeiderpartiet, særlig representert ved Løberg, er det mest ondartede. Det er for såvidt rimelig, som de folkene har mest behov for syndebukker. De trenger til å kamuflere sitt forferdelige ansvar for at vi fikk tysk okkupasjon. Men Høyre, representerer ved Edvard Hambro, ligger ikke langt etter, når det gjelder forfølgelse av oss. Hans far, den store Hambro, var også av de aller verste. Det viste han blant annet i Stortinget da høyremannen Wright beklaget seg over at ikke ytterligere en av okkupasjonstidens ministre fikk «lovens strengeste straff».

Innen Senterpartiet finnes nu heller ingen som vi kan vente oss noe godt av. Borgen og Leiro hører jo til dem som er særlig aggressive mot «landssvikere», og Leirfall har heller ikke noe godt ord på seg. Dette er jo ledende menn i Senterpartiet. Bladet «Nationen»'s holdning etter siste «landssvikdebatt» i Stortinget lover heller ikke godt. Det underslo jo de moderate innlegg. Nei, vi har heller ikke noe i Senterpartiet å gjøre, nu når Moseid er borte.

Venstres hovedorgan DAGBLADET er «landssvikerdreper» nr. 1. Og jeg har aldri lagt merke til at partiets stortingsmenn har tatt avstand fra dette organ.

Fra Gustavsenpartiet og eventuelt andre kommunis-

tisk innstilte representanter kan vi selvsagt ikke vente noe.

Kristelig Folkeparti har heller ikke foretatt seg noe som har vært til hjelp for oss. Og jeg minnes ennu med forferdelse at dets ledende menn gikk sterkt inn for dødsstraffen. Tenk det, en mann som kaller seg kristelig!

Vi kan nok slå fast at partienes holdning til «rettsoppgjøret» ikke gir oss noe grunnlag for valg av stemmegivning. Hva så? Naturligvis betyr ikke «rettsoppgjøret» alt for oss. Når vi skal leve i dette landet, så er det også andre ting som teller.

Det later nu til å være den alminnelige oppfatning på borgerlig hold at det er gode muligheter for å få fravristet de sosialistiske partier deres flertall i nasjonalforsamlingen. Jeg har liten tro på det, i hvert fall dersom «landssvikerne» forholder seg passive. Men et par hundre tusen stemmer fra vår side kunde nok bringe en endring.

Spørsmålet blir da om det har noen hensikt å få endret maktfordelingen her i landet. Det program som Lyng-regjeringen la frem ifjor ga ingen løfter om systemforandring. Det var en tro kopi av et arbeiderparti-program. Noen steder litt mindre av gylne løfter, andre steder noe mer. Ifølge DAGBLADET er herr Lyng en tidligere kommunist, så det var vel ikke annet å vente.

Jeg så og hørte en partilederdebatt i TV i vinter. Lyng, Borten og Røiseland representerte de borgerlige. Rent debattmessig lå Gerhardsen og Gustavsen adskillig over. Man skulle nu ventet at de borgerlige representanter ville benytte anledningen til å fortelle oss hva de akter å foreta seg når det gjelder den meget omtalte og omskrevne fornyelse i norsk politikk som skal komme dersom de sosialistiske partier mister makten. Men de var temmelig blanke. Hele debatten dreiet seg om kun to saker. De borgerlige påstod at de ville ha høyere folkepensjon og at de ville bevilge mere til boligbygging. Intet statsmannssyn fra noen av dem, kun rent og uforfalsket stemmefiskeri.

Nylig var det en reportasje i TV fra Høyres landsmøte i Håkonshallen. Med bunadskledde jenter med flagg og faner og Lindebrekke på talerstolen. Samme bedrøvelighet fra ham også. Ikke noe om hva han ville gjøre i konkrete saker, bare runde talemåter og svada. Intet som bar bud om

systemsifte og fornyelse.

Dette ansporer ikke til valgdeltagelse. Det synes å bli det samme hvem som har makten. Politikerne må naturligvis gi uttrykk for optimisme. Men jeg har ennu tilgode å treffe et eneste menneske som venter seg noen forbedring av en maktendring.

Knut Sollid

★

Det later til at man innen våre rekker, med henblikk på stortingsvalget, er opptatt med spørsmålet om å gjøre en innsats på det politiske plan. Det skulle man etter min mening ha tenkt litt mere på før, i tiden som har gått etter «rettsoppgjøret». Det har vært nok så mange stortingsvalg siden vi fikk igjen stemmeretten. Jeg tror tiden har løpt endel fra oss nå.

Men vil man for alvor gå inn for politisk virksomhet, så må dette skje enten ved å starte eget parti, eller støtte de partier som kan tenkes å komme til å endre syn på etterkrigsoppgjøret. Eget parti, og hjemmesitting på valgdagen, vil etter all beregning ha som resultat gevinst for Arbeiderpartiet. Og en svekkelse av den borgerlige front er ikke til noen fordel for oss. Man må være klar over at det først og fremst er hos de ledende kretser innen A-partiene man finner et utslukkende hat til alt som lukter det aller minste av nasjonalisme. I spissen for disse partiene sitter fremdeles hovedaktørene under «rettsoppgjøret». Noen imøtekommenhet fra det hold er utenkelig. Vår oppgave må bli å hjelpe til å få fjernet A-partiet fra den maktposisjon det har innehatt så altfor lenge. Det kan vi gjøre ved å stemme på et av de borgerlige partier.

L. V.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19,30.

DEN ENGELSKE BOKEN ALLE SNAKKER OM

RALPH HEWINS:

QUISLING —
PROPHET WITHOUT HONOUR.

385 sider, illustrert, innbundet leverer vi til en for våre lesere uhyre gunstig pris av kr. 47,—.

Bestill den straks gjennom oss. Beløpet kan innbetales på vår postgiro 1 64 50 eller vi tar det i oppkrav med tillegg av frakt og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Postboks 3214, Sagene — Oslo

Johannes v. Leers till det tysta ledet

Från Cairo meddelas, att prof. dr. Johannes (Omar Amin) v. Leers har inngått i det tysta ledet.

Prof. v. Leers var en av germanismens största sanningsskämpar. Han har under åren varit utsatt för en oupphörlig hets, då han aldrig dagtingade med sanningen. Brevlêdes har vår vänskap bevarats; — beklagar livligt, att jag aldrig personligt träffade samman med denne idealist och patriot — och det var han, som översatte skriften «Är ett nytt världskrig oundvikligt?» till tyska och spanska språken. Han skrev också utmärkta art. i «FOLK OG LAND» och «NORDISK KAMP». Många är de brev, som jag haft äran emottaga av honom — och där han

23-årig Blindernstudent
önskar STED Å BO
fra 20/8 -65. Ikke røker.

Bm. «Østerd.»

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim

FORLOVELSESRING-
SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 5%o rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

givit mig mod, att kämpa vidare för vår heliga sak.

Så länge ett germanskt hjärta slår, skall minnet av denne storman vårdas.

— Jag tackar Dig, kamrat v. Leers, för Din trogna vakthållning om nationalsocialismen och Din kamp för sanning och rätt. Du gav ofta uttryck för Din tacksamhet, för min strävan i Bohus län — och Du önskade besöka dessa väna bygder, vilket tyvärr icke blev Dig förunnat. — Jag minns speciellt, när Du skrev tacksamma rader för hembygds-skriften «Dock bär jag ett arv» — och detta glädde en ung kämpa.

— Jag hoppas verkligen, att Dina år i Egypten blev lyckobringande — och att Du mötte tacksamhet för Din kulturgärning. Beklagat är alla sanna européers vägnar, att det icke skulle vara plats för Dig i Europas hjärta. Men orsaken därtill är oss bekant.

I Din anda går kampen vidare!

SVEN A. LUNDEHÅLL

John Leirfall hyldet
Quisling

Jeg husker som var det igår. Det var i tredveårene. Plutselig gikk det bulletin utover hele Trøndelag: Quisling skulle komme og holde foredrag. Det var Jon Leirfall som sendte ut hærskriket. Og foredraget skulle holdes på hans gård i fri-luft. Jeg var til stede. Jon Leirfall introduserte Quisling og ønsket ham velkommen i sterke ordelag. Og etterpå gav Leirfall foredragsholderen sterk anerkjennelse. Quisling fikk ved denne anledning mange nye tilhengere. Og Leirfall hadde nok en vesentlig skyld for det.

Trønder.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Jammerhylene

Vi forstår at den engelske journalist Hewins' bok om Quisling har vakt en viss forstyrrelse i den iherdige feiring av hin skammens dag for Norge, 9. april, som den norske presse eksellerer i. Og i over en uke har nu jammerhylene steget mot himlen fra det store rettsviks forsvarere. Hvor alvorlig rystet de skyldbetyngede herrer er, ser man kanskje best av at Quislings-sakens aktor Annæus Schjødt denne gang har ladt sine drabanter og kompanjonger bli hjemme og høyst personlig rykker i felten for å forsvare sin dårlige sak.

Alle «retts»-oppgjørets fedre og forsvarere er som kjent fine og pertentlige herrer som blir dypt rystet over harde ord. De beklager seg stadig over «den simple tone» som anvendes når deres gjerninger beskrives. De slår seg på de patriotiske — vi hadde nær skrevet bryster, og holder seg naturligvis alt for gode og alt for kultiverte til å beskjeftige seg med slikt «nynazistisk» smuss. Men DAILY MAIL-korrespondenten og et stort og ansett britisk forlag kan de jo ikke godt late som ikke eksisterer, slik de blant annet gjør når det gjelder FOLK OG LAND.

Og vi skal si herrerne ikke sparer på kruttet og ordene hverken i AFTENPOSTEN eller i DAGBLADET når de først tar fatt. Mot deres sprogbruk blekner «nynazistenes» fullstendig. Annæus Schjødt karakteriserer i nesten hysteriske ordlag den kjente britiske publisists bok som «frekk historieforfalskning av landssvikoppgjøret», og den anonyme kollega i DAGBLADET skriver om «de skjendigste løgner i britisk bok om Quisling». Sven Arntzen har riktignok ikke lest boken, men likevel «står det for ham» at kollega Schjødt har rett i sin karakteristikk av den. Hjemmefronthistorikeren Magne Skodvin, som for å tale med DAGBLADET «har spesialisert seg på okkupasjonstida», har også bare hørt om boken, men uttaler likevel freidig «at britens Quisling-biografi ligger under all kritikk faglig sett». Han vil dog helst at britiske historiekolleger skal komme det betrente «Norge» til hjelp og «slakte den totalt».

Det er som en ser en flokk høyst uhildede og objektive personer som har oppkastet seg til dommere over Ralph Hewins' bok. Det kan for så vidt ikke egentlig være nødvendig for oss å ta fatt i uttalelsene til disse den historiske sannhets trauste våpendragere. For vi vet jo alle at det stiger hyl mot himlen når en — uten direkte sammenligning forøvrig — trekker grisen i halen.

Men la oss likevel stoppe litt ved den Quislingaktor som er blitt så uhyre geskjeftig og sårbar i det siste, Annæus Schjødt. Han som så flott karakteriserer den britiske bok som «frekk historieforfalskning». Hvorledes er det nemlig med herr Schjødts egen historieskrivning, og da tenker vi ikke engang på det han presterte i Quisling-saken?

At den er temmelig tvilsom vet jo enhver av våre lesere som selv har vært innesperret for eksempel i konsentrasjonsleiren Ilebu, som selv har både sultet og ålet i pukkstenen, som selv er blitt mishandlet. Og dessuten er det jo slått fast i Marta Steinsviks bok, som en ikke våget å aksjonere mot, og i vesentlige deler av Harsems bok «Utrolig men sant», som retten ikke fikk til behandling i injuriersaken.

Historieskriveren Schjødt kan nemlig fortelle: «Helt uriktige og ansvarsløse er også forfatterens påstander om sult, sykdom og mishandlinger, og også her savner man selv den beskjedneste kontroll av hva hans kilder har hvisket ham i øret. Han er åpenbart uten kjennskap til hvorledes tyskerne og deres hjelpere i fem år hadde ribbet oss for mat».

Vi synes faktisk det er godt gjort av herr Schjødt,

Forskjellen

Våre fiender og vi er i flere henseender temmelig ulike. En forskjell viser seg deri, at vi vil ha det såkalte rettsoppgjør med landssvikkerne nærmere undersøkt, mens de ikke for alt i verden vil ha nogen undersøkelse.

Denne forskjell er karakteristisk. Og det ikke bare for våre fiender og oss. Den karakteriserer også det av dem iverksatte «rettsoppgjør».

Christian Bekker.

Europa ville vært kommunistisk - -!

Efter attentatforsøket mot Hitler i München i november 1939 kidnappet som kjent tyskerne et par britiske Secret Serviceagenter, som de antok stod bak affæren, i Nederland og bragte dem over grensen til Tyskland. En av dem var den nuværende britiske oberst Stevens, som tilbragte hele verdenskrigen som fange i Dachau. Det later til at han har båret sin skjebne både med ro og med overlevet evne til å vise fairnes. I et foredrag i Tyskland nylig vendte han seg således til den tyske ungdom og sa at han hadde inntrykk av at de ikke kunne tilgi sine fedre at de lot Hitler komme til makten. Det er unfair, for ingen som ikke var med den gang, kan riktig forestille seg situasjonen. Kampen om avgjørelsen ble den gang ført mellom kommunistene og nazistene. Også Frankrike og Italia stod på terskelen til kommunismen. Hadde kommunistene den gang kunnet hevde seg mot nazistene i Tyskland, så ville i dag sannsynligvis hele Europa vært kommunistisk. For ordens skyld bør vi vel tilføye at Colonel Stevens ingenlunde er noen «nazist».

— enda bedre enn i hans aktor i Quisling-saken — å være i god tro når han fremdeles kommer med slike uholdbare påstander. Hva det siste angår, så ville han for eksempel ved å ta en telefon til Statistisk Sentralbyrå kunne ha fått opplyst at så langt fra å plyndre oss for mat, så fikk Norge av tyskerne (og «deres hjelpere») adskillig flere kalorier enn de selv tok ut her. Hadde ikke så skjedd ville visselig hverken Schjødt eller andre ha kunnet drive sin velsignelsesrike virksomhet etter okkupasjonen — for ikke å snakke om under den.

Vi går ikke god for alle den britiske journalists anførsler, men når det gjelder akkurat dette med hans «historieforfalskning», så synes

Vi anklager

Ja, vi anklager. Disse ord burde stå som titteloppslag i vårt blad. I hvert nummer av bladet så lenge uretten drives. Det finnes vel ikke et eneste menneske i vårt land som ikke er klar over den terror, den bestialitet og den urett en betydelig menneskegruppe er behandlet med. Samtlige 150 stortingsmenn vet og er klar over den urett som er begått. Ja, de burde vite bedre enn andre. Men så er det gått politikk og hets i saken. Og politisk lønnsomhet. Stortingsmann Løbergs paroler tør få eller ingen fravike i Stortinget, skjønt de fleste vel forstår galskapen. Var det noen som snakket om diktatur?

Men de hundretusner som er rammet bør vel ikke lenger agere lam. Nu må det kreves revisjon. Og med all kraft må vi gå inn for dette. Vi venter en endring i saken innen året er gått ut.

Så mye forløyethet, så mye fordreier og underslag av fakta som er begått i forbindelse med «retts»-oppgjøret har vi selvsagt aldri vært vitne til. Det hele er et stort falsum.

Myndighetene har gjennom sitt rettsoppgjør glidd langt bort fra holdbar lovgivning, jus og moral.

De skal vite at det er ikke å blåse av i tiår etter tiår, ja hele livet å bli pint og plaget og ødelagt for bra mennesker uten rettslig og menneskelig holdbarhet.

Falt på Østfronten

Til vårt minnealbum over norske frontkjemper som falt på Østfronten i kampen for Europa har vi fått dette bilde av SS-Rottenführer Ivar Korsan fra Innfjorden. Han var 22 1/2 år gammel da han falt i 1944.

vi nok han trygt kan skåle både med Annæus Schjødt, med Sven Arntzen, med Magne Skodvin — som presterer å skrive bøker om okkupasjonen uten å nevne kapitulasjonsavtalen — og de andre forsvarere av «retts»-oppgjøret. Deriblant ikke minst den norske presse, som nu kaster seg over herr Hewins som en flokk gnel-drende bikkjer — hese efter all 9. april-jublen.

Jeg for min part er overbevist om at det har sittet langt flere skyldige domsmenn i herredsretten og lagrettemenn i lagrettene enn de som har sittet tiltalt. Det har vel mange mistanke om. Men slik er tidens rett!

Jeg tenker med harme på at tusener av staute norske menn og kvinner — kanskje særlig utover våre bygder i dag behandles og mishandles av de herskende. Kanskje vi kunne sammenligne fedrelandsfølelsen hos de to parter? En part var den rolige, fornuftige som søkte å gjøre det beste i en vanskelig situasjon, som den annen part så avgjort hadde bragt oss inn i.

Men dette må ikke gå lenger. De fleste familier hadde NS-folk blant sine nærmeste. Hvor lenge skal disse tåle tyranniet? Jeg bare spør. Hvor lenge vil presteskape være med og godkjenne djevelskapet? Og hva med juristene, som så inderlig godt vet om og kjenner til utskiel-sene på det rettslige plan.

Gå ut i våre bygder. Du skal ikke finne mange mindreverdige NS-folk. De er stort sett prektige mennesker. Men de skal ødelegges.

NS søkte å gjøre alt for å verge befolkningen, den skulle også leve. Samtidig lå den store jøssingmasse på kne for okkupanten for å berike seg mest mulig. De stilte i stor utstrekning sine matvarer og sin arbeidskraft til disposisjon for den fremmede makt.

Vi NS-folk syntes de drev en sjofel og ussel trafikk og solgte sitt land og sitt folk. NS-folk hadde en ganske annen innstilling med kultur og idealitet i blodet. Og i likhet med dagens oppreklamerte mann Martin Luther King søkte de å komme gjennom vanskelighetene på fredelig vis.

Men nu må det være slutt på rettsløshet og ondskap. Med dette å henge baker fra smed. Nu må lov og rett komme i høgsetet!

Bj. Rokseth.

Småsvindlerne

Den toppdirigerte forferdel over Quislingsbiografien til den britiske journalist Hewins har gitt visse herrer ny anledning til å demonstrere eiendommelig oversettelseskunst fra fremmede språk. Vi husker alle fremdeles den ryktede offisielle oversettelse av kapitulasjonsavtalens «die gesamt» til de samlede («forsamle») istedenfor til det ethvert leksikon kunne fortelle dem i flertall betegnelse. Nu oversettes titlen på Hewins bok «Quisling — Propaganda without Honour» med «Quisling — profet uten ære» (med andre ord æreløs), mens det som i engelskkyndige vil oppfatte som «Quisling — uæret profet». — Unektelig en viss forskjell!!

Skyld og Soning

DEN BRITISKE JURIST F. J. P. VEALE GRANSKER «VAR TIDS NØKKELPROBLEM»

3. DEN STØRSTE INTERNASJONALE FORBRYTELSE.

Den gang og tyve år etterpå syntes forløpet av hendelsene i 1939 så enkle og så klare at ingen holdt noen tvil om det mulig. De syntes uten noen slags tvil å bevise at Hitler etter planer forberedte lang tid i forveien om å erobre verden, dette år vilkårlig falt inn i Polen. Med andre ord, dette år begikk Hitler den største forbrytelse, den å planlegge og føre en aggresjonskrig. Lord Justice Lawrence, formannen for Nürnberg-domstolen, formulerte — skjønt han også forsiktigvis unnagikk å definere en aggresjonskrig — denne fryktelige forbrytelses uhyrlighet i følgende høytidelige ord:

«Utløsningen av en aggresjonskrig er den største internasjonale forbrytelse, som bare adskiller seg fra andre krigsforbrytelser deri at den omfatter summen av alt ondt som et hele».

Det synes ubestridelig at det tyske folk hadde understøttet Hitler i denne nyttentekte største internasjonale forbrytelse. Like ubestridelig hadde tyskerne derfor lesset på seg en skrekkelig skyld. I sammenligning med denne i 1939 forårsakede belastning, hvor det som nasjon hadde begått den største internasjonale forbrytelse, var de videre ugjerninger som under krigen ble begått av enkelte eller grupper av tyskere, relativt ubetydelige. Alle slags forbrytelser begått av den enkelte var naturligvis vokset frem av denne den største internasjonale forbrytelsen til hele nasjonen. Siden den tid da Tyskland i 1945 var blitt nedkjempet av overlegne krefter har det tyske folks politiske og åndelige anførelse inntrengende manet alle mennesker av tysk blod til å gjøre bot i angerfull sønderknuselse og gjennom erstatninger. Følelsen av «kollektivskam», ble det erklært, måtte distansere dem ikke bare fra deres dydsirede naboer, men fra hele menneskeheten. Ikke i noe tilfelle måtte de forsøke å finne unnskyldninger for seg. Skylden for en slik forrykt forbrytelse måtte, slik det alt ble truet med i den hellige skrift, ganske sikkert hvile på dem inntil tredje og fjerde ledd, men derefter kunne de begynne å håpe på tilgivelse. I mellomtiden måtte de arbeide hårdt, gladelig gi avkall på alle men-

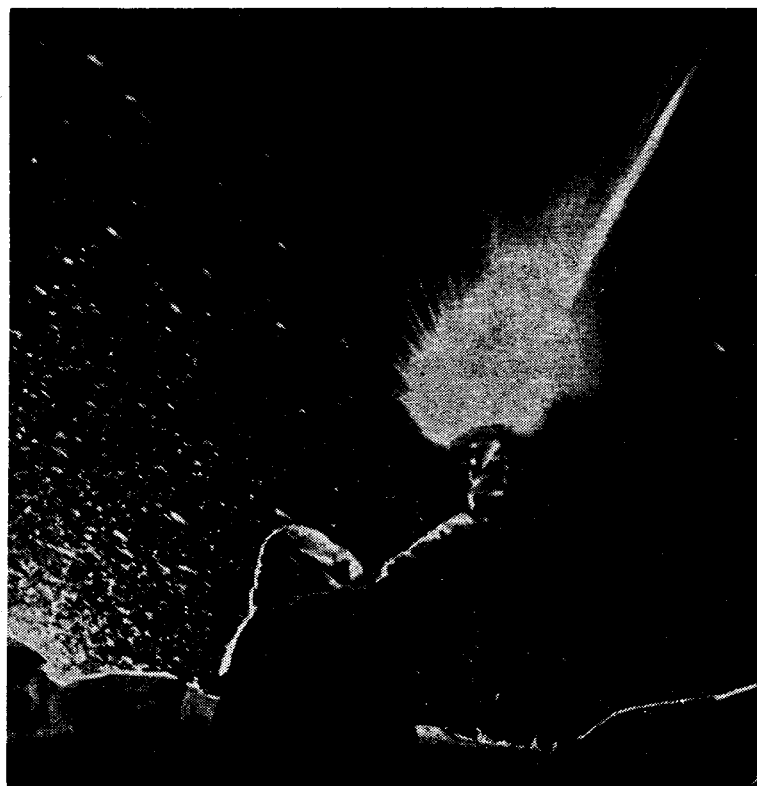
Polsk krigspropaganda for verdenskrigen brøt ut.

neskerettigheter og uten å spørre rikelig betale alle de fordringer som ble stillet dem. Først i de siste år har visse amerikanske og britiske historikere kommet på at den alminnelig herskende oppfatning, at den tyske regjering i september 1939 hadde begått en forbrytelse av eksempløs uhyrlighet, engang burde undersøkes. Meget snart erkjente man at ethittil umistenkelig historisk problem av den mest kompliserte art var bragt frem i dagslyset. En undersøkelse av de dokumenter som var blitt utvekslet i 1939 mellom de europeiske statsmenn gav som resultat at den oppfatning at Tyskland i dette år hadde spilt rollen som den store, stygge ulv midt i en flokk av fredelige får, savnet ethvert grunnlag. Nürnbergdomstolen hadde virkelig ingen vanskelighet med å komme til denne slutning, men bare fordi det bevismateriale som ble forelagt den på forhånd var omhyggelig sortert, og alle kjennsgjeringer som ikke underbygget dette standpunkt ble avvist som irrelevante. For historikere som søkte å finne ut hva som virkelig hadde hendt i 1939, begynte temaet å fortone seg i et nytt og forvirrende lys.

Den bestyrtelse og uro som ortodokse historikerkretse overalt ble grepet av som følge av disse undersøkelser, viste tydelig at kjennsgjeringene med hensyn til krigsutbruddet i 1939 berørte et emne av vital betydning. Etter forløpet av to årtier hadde de fleste historikere avfunnet seg med nødvendigheten av litt etter

litt og så diskret som mulig å oppgi mange av de hjelpsomme krigstidsmyter som forlengst ikke hadde noen mening lenger. Man kom endelig undervær med at arbeider av slike historikere som gammelzionisten Sir Lewis Namier og politikere som Sir Winston Churchill mere måtte betraktes som romantisk propaganda enn som historie. Etter at terrorluftangrepene først var blitt offisielt innrømmet, kunne man umulig fortsatt godta de offentlige forsikringer av Sir Archibald Sinclair i Underhuset om at disse angrep bare var et produkt av dr. Goebbels' djevlelske fantasi. Eventyret fra krigstiden om at Stalin var en velvillig hersker og lojal forbunds-

Forts. side 6

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

7. «Lek ved ildlinjen».

Med en gang de to soldatene var skutt ned av landsmenn, ble alle de andre sendt tilbake til sine avdelinger, og vi i telegrafsambandet ble plasert i en ny bunker i det samme utsatte området.

Befolkningen omkring, som bestod av armenske, tartariske og tyske bønder, hadde før denne grusomme krigen, omgått hverandre med vennlig sinnelag, og drevet handel over grensene, men nå hersket hatet, og det var stadige trefninger hvor mange ble drept. Vennskapet var blitt til bitterhet og redsel for hverandre. Jeg tror ikke det egentlig hersket hat mellom det nasjonalt sammensatte sovjetfolket og det tyske, det var nok oppkonstruert av visse ekstreme politiske grupper. Den alminnelige mann av folket nærer ikke hat mot noen borger, det være seg av hvilket som helst folk, han vil helst leve i fred og fordragelighet med sine naboer. De tusener av tyskere, som har bodd i Armenia i århundrenes løp, og likesa armener og russere i Tyskland, er et sterkt bevis på at det går an å leve i fred og fordragelighet gjennom alle tider.

Men nå førte de bitter krig mot hverandre, og la store områder øde, og myrdet ned for fote, alle var offer for en opprivende stemningsbølge.

Presidenten i sovjetregjeringen dengang — Mikael Kalinin — sa følgende: «I 15 dager ved fronten, opp-

lever mann like så meget som i ett år i fred». Jeg mener at én dag ved fronten føles lengre enn å leve ett år i arbeide i fred.

Til alle døgnets timer var vi i alarmberedskap, og fikk hverken spise eller sove skikkelig. Vi ble helt hysteriske av all helveteslarmen fra maskingeværer, bomber, granater, artilleriild, luftvernkanoner og alt det djevleskap som mennesker har oppfunnet. Mange ble vantvittige og måtte sendes tilbake bak fronten, og til sykehusene. Selv var jeg på randen av sammenbrudd i denne redselsfulle tilværelsen.

Dagene var fulle av sol og sommer, men kvelden var så kjølig, at vi gikk med militærkappene på oss. I dagslyset fyrte vi løs på det vi så, og i nattemørket fyrte vi blint uten å se noe som helst. Da svirret lysbomber i alle farger mot nattehimmelen, det så ut som om begge ville glede hverandre med storartede fyrverkerier. Men vi våget nesten ikke å gå fra den ene bunker til den andre i dette gyselige inferno, hvor det hvinte og hvislet av prosjektiler fra luften og fra jorden. Ingen visste hvem som skjøt mot hvem, man kunne risikere å bli meiet ned av sine egne. Nervene mine var helt ute av balanse i dette helvete, og vår avdeling var ikke blitt avløst siden vi kom til Krim. Andre divisjoner hadde fått avløsning, og de stakkers frontkjemperne hadde fått en slags hvile. Grepet av det utholdelige i min egen situasjon, besluttet jeg å gå til løytnant Aksionovs bunker 50 meter unna, og protestere. Det var bedre å bli drept enn å leve på denne måten, og så hadde jeg en chance til å bli såret og komme på sykehus, vekk fra denne forbannede fronten, i all fall for en stund.

Jeg syntes ikke jeg hadde noe valg, farlige stemmer i mitt indre hadde fått makt over meg — «Vekk fra denne bunkeren — med en gang!» Så overgav jeg meg til min skjebne, kanskje bestemt av Gud, og spontant gikk jeg ut fra bunkeren, og i raskt tempo marsjerte jeg fra den ene bunker til den andre, mens prosjektilene pep omkring meg, og smellene gav gjenlyd i åsene omkring. Med senket hode gikk jeg rett frem for ikke å se noe, frem og tilbake, to - tre

Forts. side 6

Foran stortingsbehandling av Fanebustsaken

OG EN NY TRYKKSÅK SOM DET LUKTER SVIDD AV!

Fanebust er på krigsstien igjen, eller som han selv sier det i en ny trykksak han har sendt ut, han «spiller ut sine trumfess».

Efter årtiers ørkenvandring er saken nu kommet så langt at den skal opp i Stortinget i vår en gang. Den er til behandling i protokollkomiteen, men vi kan ikke se at det er større grunn til å håpe på den. I all fall fikk Fanebust en meget kort frist til «eventuelt å utarbeide en supplerende redegjørelse til komiteen». Og Fanebust er også blitt nektet å se hva riksadvokaten har anført i sakens anledning. Ja, han får overhodet ikke se noen av de dokumenter som måtte være kommet inn etter sommeren 1964. Det heter nemlig i skriv fra protokollkomiteen at «Deres redegjørelse vil altså i tilfelle måtte bygges på opplysninger De allerede er kjent med — uten at nye dokumenter stilles til rådighet for gjennomsyn».

Fanebust antar at det er sakens hovedperson riksadvokat Aulie som er opphavsmannen til denne eien-dommelige fremgangsmåte fra komiteens side.

Imidlertid har han da levert en supplerende redegjørelse innen den fastsatte frist 15. mars 1965, og denne redegjørelse gjengir han da i den siste trykksaken, sammen med en del annet materiell.

Når det gjelder redegjørelsen til Stortinget, så understreker Fanebust at saken gjelder det angrep på trykkefriheten som ble begått da han ble hindret i å utgi det stenografiske referat av injurienesaken mot ham. Referatet var allerede på det nærmeste satt opp på trykkeriet, da to mann, som sa de kom fra LO, forlangte satsen styrtet under trussel om boikott! Eller som Fanebust sier det i redegjørelsen:

«Det er på det rene at to personer beordret det inntil da ferdige arbeid ødelagt. Det synes videre på det rene at disse personer falskelig gav seg ut for å representere Landsorganisasjonen i Norge.

Det jeg ønsker klarlagt er hvem de to personer som opptrådte i trykkeriet under påskudd av å komme fra LO hadde sitt oppdrag fra? Til tross for intense forsøk på å få dette klarlagt ved henven-

Fanebust.

delse til LO, til den fhv. riksadvokat Sven Arntzen, til påtalemyndigheten og til Justiskomiteen og Justisdepartementet, er intet blitt foretatt med saken til tross for dette eklatante brudd på trykkefrihetstilstanden i Norge. Jeg ber derfor Stortinget ta stilling til om en slik passivitet fra departementet og påtalemyndighet er i samsvar med vanlige offentlige tjenesteplikter?».

Og han fortsetter lengere ute i redegjørelsen:

«Jeg venter derfor at Norges Storting vil bringe denne åpne klagesak ut av verden på en slik måte at det justismord den ubestridt er en del av, ikke ytterligere prolongeres ut over inneværende år som er det tyvende regnet fra den forannevnte hetz av september 1946, arrestasjonen og fortsatt hetz av oktober og varetektsfengslingen av oktober/november samme høst.

Og når denne sak kommer opp til avgjørelse i Odelstinget den forestående vår, må jeg spesielt fremheve den store evne påtalemyndighetens øverste leder fortsatt syner når det gjelder å sverte meg og mitt omdømme, denne gang overfor Stortinget i ett av ham forfattet dokument i denne sak. Hertil kommer at det er lykkes riksadvokaten å få protokollkomiteen med på at jeg ikke skal få anledning til å gjøre meg kjent med dette dokument og hva det inneholder. Ved et rent tilfelle har jeg fått vite om dets eksistens og bruddstykker av dets prosederende innhold».

Fanebust spør, og med

meget god grunn synes vi:

«På grunn av protokollkomiteens vedtak om at jeg ikke kan få se de dokumenter i saken som er kommet inn det siste halvår (herunder riksadvokatens prosedyreinnlegg av 20/11 64), må det være meg tillatt å spørre: — er det da ikke tilstrekkelig at jeg er justismyrdet på nittende året. — Skal jeg nå snikmyrdes også?

Summa summarum finner jeg det ikke betryggende med mindre Stortinget i rettssikkerhetens tjeneste vil gjenreise mine borgerrettigheter og menneskerettigheter ved å oppnevne en **uhildet granskingsnevnd med fullmakt til å få utlevert samtlige sakens dokumenter, foreta rettslige og utenrettslige avhør, og å fremkomme med sin vurdering og konklusjon.**

På grunnlag av hva en granskingsnevnd måtte komme fram til, setter jeg min lit til at Stortinget vil skaffe meg den oppreisning og erstatning som såvidt mulig tilsvare det æreløse stempel offentlige menn og myndigheter så vedvarende har satt på meg, og de rettskrenkelser de har påført meg fordi jeg dristet meg til å være uønsket opposisjon i etterkrigsårene og endatil uten persons anseelse rettet søkelyset mot offentlige menn».

Det er ellers, som vanlig, adskillig kruitt i Fanebusts nye skrift. Blant annet dette lille kostelige og uhyre karakteristiske trekk fra redegjørelsen til Stortinget:

«En av hovedstadens kjente advokater har for kort tid siden fortalt meg at den dav. statsadvokat — senere førstelagmann i Eidsivating — som førte aktoratet mot meg i injurienesaken, Reidar Aasgaard, prosederte for den nazistiske Høyesterett (mot parole?). Han bukket dypt ærbødig for dommerne og titulerte dem «høyst ærværdige herrer!» — Flere år senere «hengte» DAGBLADET ut en advokat som hadde truet en motpart med den samme NS-Høyesterett. Vedkommen- de måtte omgående innstille sin virksomhet som aktor i landssviksaker. Jeg må derfor beklage at jeg

Fort. side 6

BRITISK TOPP- JOURNALIST —

Fort. fra side 1

okkupasjonstidens forhold forfatteren legger frem. I den henseende vil boken bli stående som et monumentalverk, og at den foreligger på verdenssproget engelsk vil naturligvis bidra til å gi den øket vekt når det gjelder å påvirke verdensopinionen.

Boken kan, som tidligere nevnt, bestilles gjennom **FOLK OG LANDS BOK-TJENESTE**, men for alle dem av våre lesere som ikke behersker engelsk eller ikke har anledning til å anskaffe seg boken, skal vi i det etterfølgende gi en fyldig oversikt i form av sitater. Det kan naturligvis likevel bare bli visse glimt av innholdet.

Programmet for boken trekker forfatteren opp slik:

«En omfattende litteratur har fremkommet på norsk og på andre sprog om Quisling og hans tid efter at han i all hast ble henrettet foran en glanende mengde på den gamle Akershus festning i Oslo i de små timer 24. oktober 1945, men mesteparten av det er ensidig, og det samme gamle «bilde» av Quisling finner veien til trykken uten korrigert innhold i lys av kjennsgjerningene.

Hensikten med denne bok er å avsløre de forvanskede kjennsgjerninger som medvirket til det gangbare Quislingbilde og medførte de straffer som ble idømt ham og hans tilhengere. Var Quisling en quisling? Eller var han en profet som ikke ble æret i sitt eget land?

Det kan ikke skjules at forfatteren har liten respekt for det norske folk slik i sin store alminnelighet. Vi siterer litt av det peneste han skriver:

«Fordi det er et lite folk forsøker de alltid å oppnå det umulige, noe de gjør forbausende ofte skjønt dagliglivets

sysler ofte overvinner dem. De må ha det største rådhus, den største skibakke, de uhyrlige Vigelandsskulpturer, den største moderne tankflåte. De må fange hval. De må slå verden i vintersport. Det er intet tilfelle at en nordmann var den første til å sette fot i Antarktis og å nå Sydpolen. At en nordmann først seilet Nordvestpassasjen og Nordøstpassasjen, og fløy over begge poler. At en nordmann (Leiv Eriksson) oppdaget Amerika. At en nordmann fløy over Nordsjøen. Quisling må være den største og mest fremtredende forræder siden Judas Iskariot. Dette er alt sammen del av den norske folkekarakter.

Dette å leve i nær kontakt med naturen i forbindelse med århundres fremmedherredømme og de skattede minner om en heroisk vikingetid for tusen år siden medvirket til å skape en anmassende nasjonalstolthet. — — — Et olympisk skirenn ligger bare 15 minutter med bannen utenfor Oslo og fjorden kryr av tusen seilbåter seks av årets måneder — — — to strålende syn. Nordmennene elsker trofast fedrelandet slik deres nasjonalsang proklamerer. Det er ikke meget annet å sette pris på — — —»

Hvorledes ser han så på Norges forhold til England, eller rettere sagt det norske kongehus' forhold til det engelske? La oss sitere:

«Uvepnet nøytralitet var det sovemiddel som bragte Norge inn i en fatal tilstand av falsk sikkerhet mellom 1905 og 1940 — slik Quisling oppdaget og forkynte. Men var kongen og etterfølgende regjeringer virkelig så urealistiske og uansvarlige som det synes?

Var det ikke noe *quid pro quo* for kong Edward VII's avgjørende intervensjon på vegne av kong Haakon og dronning Maud og det dynastiske bånd

Fort. side 6

Quislings tyske motspiller, Terboven taler til norske «tyskerarbeiderne», de som i motsetning til NS-folk fikk beholde stemmeretten i 1945 og sikret Arbeiderpartiets valgseir.

Foran stortingsbehandling - MED EN -

(Forts. fra side 5)

ikke allerede i juni 1947 hadde kjennskap til denne side av statsadvokat Aasgaards forhold. — At høyesterettsadvokat Sven Arntzen under okkupasjonen gjorde seg skyldig i det samme forhold som forannevntet advokat, senere landssvikaktor, er en sak for seg. Men det bør erindres at de herrer som i den tiden bemannet høyesterett, fikk fra 6 til 15 års fengsel for denne deres dommervirksomhet. Rettens formann fikk ennå livstid, visstnok etter innstilling fra forannevnte høyesterettsadvokat, senere riksadvokat Sven Arntzen.

Ellers er det nok riksadvokat Aulie og statsråd O. C. Gundersen som er de største stygge ulvene i dramaet. Og det han forteller i skriftet synes vi også er karakteristisk, ikke bare for de to herrer, men for de rettstilstander som ble etablert i 1945 og som i mangt og meget vedvarer fremdeles.

Både riksadvokaten og justisministeren benektet overfor Stortinget at overvåkingspolitiet har anmodet Stavanger politikammer i sin tid om å foreta en rundspørking hos trykkeriene i Stavanger om de hadde mottatt noe trykningsarbeide fra Fanebust, men nu avslører Fanebust at «i et „papier” av 10. mars 1952 fra riksadvokaten til Justisdepartementet, heter det:

«Som det fremgår av Oslo politis uttalelse og de fremlagte bilag, har politiet i noen utstrekning kontrollert Fanebust etter at han var straffedømt for grove injurier i forbindelse med rettsoppgjøret, idet politiet har forespurt ved trykkeriene i Stavanger, om de har mottatt arbeide for Fanebust».

Ikke så rart at Fanebust setter «Demaskering» over dette avsnitt!

Når det videre gjelder justisministeren, så skriver Fanebust at

«Når jeg har rettet min åpne anklage til Stortinget mot både påtalemyndigheten ved riksadvokaten, og mot Justisdepartementet ved statsråd O. C. Gundersen, har det sin grunn i at Det Kgl. norske justis- og politidepartement er politietatens nærmeste overordnede — på regjeringens vegne. Jeg har således hørt en av landets høyeste dommere anvende uttrykket «justisdepartementets represen-

tanter» om det hemmelige politi, også kalt Bryhns avdeling. Og med det å være overordnet følger gjerne et visst ansvar».

Og «Med det samme må jeg minne om at statsadvokat Aasgaard, han som var foreleser i strafferett ved Universitetet og ble forfremmet til førstelagmann i Eidsivating, han var den første som dokumentarisk henledet myndighetenes oppmerksomhet på mitt fryktede stenogramreferat. Bare to uker etter at rekorddommen falt, skrev han til riksadvokaten at «man bør imidlertid ha sin oppmerksomhet henvendt på de stenografiske referater Fanebust lot oppta i injuriersaken — hvis de blir utgitt i trykken». — Selv skulle han gjøre hva han kunne for å få min anke til høyesterett avgjort hurtigst mulig. Og så snart dommen var endelig, skulle den straks bli sendt til fullbyrdelse.

Her er som man ser angsten og tendensen påtagelig. Nå det da er klarlagt hva som videre hendte i Stavanger og den senere sluttspurt i Oslo — ved det innskyggede trykkeri der 160 boksider til da var ferdig oppsatt, skulle det være forholdsvis enkelt å regne ut at to og tre fortsatt er fem, alle prisstigningene til tross!».

Vi kan ikke slutte denne omtale av Fanebustsaken og Fanebusts siste trykksak i forbindelse med den forstående behandling i Stortinget bedre enn med å gjengi etter trykksaken denne uttalelse av advokat Erling Ueland i Stavanger:

«Er den virkelige grunn for raseriet mot Fanebust en annen enn den som man taler om. — Er sannheten denne, at Fanebust må stanses (uttalelsen er fra 1946) med alle midler fordi rettsoppgjøret ikke har godt av at sannheten kommer frem?».

Kanskje til og med Stortinget nå merker stanken av det «rettsoppgjør» det vil overlata til historien å få anbragt der det hører hjemme: på møddingen?

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVELIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

MED EN -

Forts. fra side 4

ganger passerte jeg Aksionovs bunker uten å gå inn. Kameratene ropte fra bunkerne sine: «Se og kom deg inn i bunkeren din — Telegrafisten vår er blitt gal!» — Det hendte meg ikke noe — og så gikk jeg inn i bunkeren min igjen, den ydet da en slags beskyttelse tross alt.

Straks etter kom to russiske telegrafister fra nabobunkeren — Gavrilov og Petrov, de var rasende og den første sa: «At du kan finne på noe sånt» og Petrov skrek: «Det brenner i frakken din mann — Se å få slukket det. — Du kan takke din Gud at du lever!»

Og da jeg så etter, var det virkelig gått tre prosjektiler gjennom frakken, rett mellom benene mine. Gavrilov slo meg på skulderen og sa: «Du må ikke søke døden — den kommer av seg selv når tiden er inne, min venn!» Og jeg tror han hadde rett, for det er vel Gud som bestemmer slikt, og ikke mennesker!

Skyld og -

Forts. fra side 4

felle i korstoget mot fascismen, kunne bare opprettholdes hvis man ignorerte hans trojener Krustsjovs avsløringer om hans sanne vesen. En stadig økende opphopning av ubestridelige kjennsgjerninger hadde på samme måte gjort opprettholdelsen av Roosevelt-myten umulig. Ortodokse historikere medgav, omenn med beklagelse, at den vekslende vind hadde blåst bort disse tidligere så nyttige krigstidsfiksjoner. Av deres forsvinnen behøvet man imidlertid ikke å frykte for virkelig alvorlige skader.

Men sannheten med hensyn til krigsutbruddet 1939 var noe helt annet. Politisk hensiktsmessighet gjorde det påkrevet at tyskerne også fortsatt med deres byrde av skyld måtte gjelde som outsiders i det menneskelige samfunn, fordi de i hint avgjørende år hadde understøttet deres overhodes gjerninger. Det var passende å la det tyske folk forbli i sin «kollektivskam» på grunn av hendelsene som førte til utbruddet av annen verdenskrig. Så lenge det følte seg trykket av «kollektivskam» ville det forholde seg underdanig og tolerant mot urettferdigheter. Konserveringen av «kollektivskammen» skulle komme til å øve en tilsvarende innflytelse på forløpet av den fremtidige historie.

AVERTÉR I
FOLK OG LAND

Britisk topp

politikk dreier seg om, har fortsatt i form av tyve års «kold krig» og er satt på spissen i det delte Berlin.

Den første gnist i den store uløste russisk-tyske, slavisk-germanske konflikt mellom Venstre og Høyre, øst og vest, materialisme og kristendom, ble slått ved Sovjetsamveldets angrep på Finland i november 1939. Det var i sannhet slik Quisling så det og Mannerheim også».

Hewins peker på at nordisk solidaritet ikke førte frem. Forsøk herpå led endelig skibbrudd i Finnlands-krigen.

«Et annet svakt alternativ ville vært vepnet nøytralitet for Norge i isolasjon. Det ville ha vært bedre enn ingenting og kunne ha vært redningen 9. april 1940. Det var den politikk Quisling var henvist til like før den tyske invasjon.

Norge er et av de letteste land i verden å forsvare med minimal styrke. Finland hadde vist Norden hva som kunne oppnås ved beslutsomhet og handling i 1918 og Lappobevegelsen hadde også vist hvorledes sosialistisk omveltning kunne kontrolleres. Finland fortsatte å praktisere vepnet nøytralitet, noe som reddet det i annen verdenskrig. Sverige var et annet naboeksempel på hvorledes et lite nordisk land kunne beskytte seg selv og således gjøre seg selv til en verdig og nyttig partner i en potensiell forsvarspakt i stedet for en svak byrde. Norge mente det visste bedre — til bitter bekostning for det selv og dets naboer.

Det gjenværende alternativ var uvepnet nøytralitet i isolasjon — den håpløse politikken til folk på høyre og venstre fløy i Norge.

Nordmennene med alle deres store geografiske fordeler vendte i ti år det døde øre til Quislings advarsler. De foretrakk å drømme og å kjekle for å tenke og å samles, idet de lullet seg inn i en tilstand av falsk sikkerhet. Selvpopholdelsesinstinktet syntes å ha forlatt dem. De ville ikke reddde seg selv. Heller ikke ville de tillate en av deres egne å redde dem. De ville kanskje til og med ha ignorert Nansen.

Intet lite land — ikke engang døgnfluen av en kaukasiske republikk fra 1918 til 1920 — gjorde mindre forsøk på å bevare den nyvunne uavhengighet enn Norge, kanskje med unntagelse av de baltiske stater, som var like umulige å forsvare som Danmark. Bare Quisling så alternativene i øynene midt i tredveårenes farer, bestemt og høyroret, idet han forsøkte å utvikle Nansens tanker. Allikevel blir Quisling av alle mennesker lastet for ulykken i

Forts. fra side 5

som han knyttet i en tid med maritim rivalitet med et land mindre enn 300 miles fra de britiske øyer? Mange nordmenn, både de på høyre og de på venstre fløy har deres mistanker».

Forfatteren omtaler så videre Edward VII's statsbesøk i Oslo i mai 1908 og også det han kaller flirten mellom Nansen og prinsesse Victoria og derav følgende rykter. Han nevner at Nansen under dette statsbesøket fikk den kongelige Victoriaorden som ellers bare tildeles fyrstelige personer. Og han fortsetter:

Markerte faktisk statsbesøket avslutningen av i all fall en hemmelig 'forståelse' mellom Edward og Haakon, om ikke en hemmelig traktat? Mange nordmenn tror at det minimum Edward presset ut av sin svigersønn var en muntlig overenskomst om at norske territorialfarvann og nøkkelbaser sydpå ville bli stilt til disposisjon for Storbritannia hvis nødvendig i tilfelle en kontinental-krig. Det går til og med rykter om at et slikt dokument er begravet i norske statsarkiver.

Enten det er noen sannhet i disse mistanker eller ikke, så er de av betydning fordi deres eksistens illustrerer den mistro folk på høyre og venstre fløy har behandlet hverandre med i Norge. Ingen studie av den tyske okkupasjon innbefattet dens preludium og dens efterspill er fullstendig uten å ta med i beregningen de antatte britiske bånd».

Ellers fremhever forfatteren meget sterkt at NASJONAL SAMLING ikke var noen kopi av den tyske nasjonalsosialisme. Skal man finne likhetpunkter med lignende bevegelser, må det bli med den finske Lappobevegelse:

«Som Mannerheim sier: «Den opprinnelige grunn til at den folkelige (Lapua)bevegelse trådte frem, må søkes i regjeringens impotens likeoverfor politiske tendenser og undergravningsintriger som satte landets eksistens og velferd i fare». Samme bemerkning passer i høy grad på NS.

Lappobevegelsen og NS ble begge ytterliggående under tvang, men i intet tilfelle skyldtes dette ytre proteksjon eller fremmed infiltrasjon, men svikten hos de like innenlandske venstreradikale.

I verdensmålestokk kom denne tiltagende bitre maktkamp mellom Høyre og Venstre til sin uundgåelige konklusjon i den russisk-tyske krig 1941 til 1945, i hvilken Finland befant seg til Høyre (med Tyskland) og Norge til Venstre (med Russland). Den ideologiske maktkamp, som er det all

journalist skriver Quislingbiografi - -

1940 og dens konsekvenser».

Når det gjelder Quislings forsøk på å finne en ordning med Tyskland i denne situasjon, skriver forfatteren blant annet:

«Sterke krefter i England med Chamberlain i spissen var for en ordning med Tyskland selv med store konsesjoner til dette, fordi de så på en eventuell pakt med russerne som en mesallianse. På samme måte som Quisling.

Hvem har så rett til å klandre Quisling for å finne Hitler og prøve å redde Norge i 1939-40 fra den nazi-bolsjeviske tautrekking på Nordeuropas korsveier? Hvem kan klandre ham for å gjøre sitt ytterste for å hindre katastrofen før den begynte, å stanse den mens det ennå var tid og senere avskrive? Quisling var ingen kyniker. Han var konsekvent. Han avvek aldri fra sine premisser at bolsjevismen var den største fiende og handlet gjennomført overensstemmende med dette. Hvem kan nu si at han tok feil i prinsippet?»

Når det gjelder ansvaret for den tyske invasjon, skriver Hewins blant annet:

«Det er omsonst å diskutere enten Storbritannia eller Tyskland var mest å bebreide for invasjonen i Norge. Hvis en skulle si noe, så må det være at ansvaret faller på britene som fremprovoserte den, u-gjenkallelig, ved kapringen av det tyske skib ALTMARK i norske territorialfarvann 16. februar.

Invasjonen var beklagelig, men uundgåelig straks Storbritannia og Tyskland hadde bestemt seg for å kjempe krigen til ende. Eksistensen til to rivaliserende stormakter stod på spill i denne norske affære. Norge måtte komme mellom hammeren og ambolten, som det skulle ha fortstått av historien og de åpenbare omstendigheter ved den aktuelle situasjon. Det kunne ha tilfredsstillet Storbritannia og Tyskland ved å treffe passende forholdsregler til å forsvare sin nøytralitet som dets politikk bygget på. Men det forsømte å gjøre så og misbrukte sitt ansvar overfor begge makter. Slik betalte det den uundgåelige straff å bli slagmark mellom dem.

Myten om et brutalt Tyskland, hjulpet av Quisling som angrep et uskyldig Norge, og et nestekjærlig Storbritannia som ilte til hjelp holder ikke for nærmere kritikk.

Vi finner således fra begynnelsen av Storbritannia og Frankrike som planlegger å avbryte Norges legitime utenriks-handel, den lovlige gjennomfart av fremmede skib i dets territorialfarvann. Å krenke dets nøytralitet og styrte det og

dets naboer ut i ødeleggelsen — akkurat som Quisling hadde forutsagt. Presset fra Tyskland på den ene side og Storbritannia på den annen kunne bare ende i en katastrofe for Norge, hvis skjebne var beseglet med en gresk tragedies uavvendelighet.

Om kvelden 9. april 1940 hadde det verste hendt Norge slik som Quisling hadde profetert i sine bøker, aviser og taler og til patriotiske foreninger, alene i norsk partipolitikk villniss. Det lille Norge var blitt stormaktenes slagfelt. Den bolsjeviske hær hadde nærmet seg tvers over Finnland og var anbragt seirrik ved den norske grense. Storbritannia hadde minelagt norske territorialfarvann og hadde erklært som sin hensikt å forsvare dem med makt. Tyskerne var allerede i besiddelse av Oslo, hovedstaden og dominerende by, og dessuten av hver hovedmarinebase og flyplass fra Narvik og sydover.

Den måte de norske myndigheter reagerte på før, under og umiddelbart etter begivenhetene forklarer Quislings initiativ den aften.

Og, sier forfatteren:

«Hvis han ikke begikk høyforræderi 9. april, er resten av hans karriere bare en epiloge. Hans efterfølgende feiltagelser, kompromisser, vurderingsfeil og

minister å ordne opp med i Oslo. Skulle han ha forbindelse med denne fyr som alltid hadde søkt en rimelig forståelse med Tyskland og hadde mektige forbindelser der, eller holde fast på sin Wilhelmstrasse-politikk og oppsøke kongen og den nominelle regjering i villmarken?

Stortingspresident Carl Hambro som var hånd i hanske med Johan Nygaardsvolds arbeiderregjering, fant plutselig at deres erkefiende, den forkastede profet Quisling foreslo å gjøre det de skulle ha gjort om morgenen, nemlig å forsøke å redde noe fra vraket, stoppe de meningsløse skjæmyssler og beskytte befolkningen — med andre ord se situasjonen i øynene og forhandle med erobrerne. De hadde nu en alvorlig rival — og, som de hurtig fant ut, en potensiell synde-bukk.

Kongen befant seg plutselig i en konstitusjonell og politisk situasjon som han ikke var altfor skikket til å klare verken av temperament eller erfaring.

Hitler ble også plutselig presentert for et uventet valg mellom Quisling, som han hadde snakket med fire måneder før om prioriteten av den bolsjeviske fare, den nordiske rases bedrifter og fordelene ved norsk nøytralitet, og kongen i statsråd, som han hadde regnet med at hans øverstkommanderende, ge-

Forfatteren beskjeftiger seg sterkt med de konstitusjonelle ulovligheter som ble begått og skriver blant annet:

«Eksepsjonelle omstendigheter kan unnskyldte ukonstitusjonell opptreden, men det som er forkastelig er at disse «fullmakter» av tvilsom legalitet blir brukt senere til å bringe unødige elendighet over det norske folk og til å straffe andre såkalte «quislinger» som forsøkte å gjøre sin plikt til tross for fienden».

Såvidt den berømmelige «Elverumsfulmakt» og dens efterfølger «konstitusjonell nødrett». Ellers fortsetter Hewins:

«Kjennsgjeringene med kapitulasjonen og den falske holdning som «Londonregjeringen» inntok er fremdeles ikke alminnelig kjent i Norge. Under enhver omstendighet spilte eksilmyndighetene i de neste fem år bare en perifer rolle i norske affærer. Den virkelige maktkamp var i selve Norge — en lang og lite ærerik trekamp mellom Quisling og tyskerne, med uvedkommende som spilte den ene ut mot den andre inn til de mot slutten endelig tok parti for eksilfolkene da en vestlig seir syntes sannsynlig

Om denne kamp mellom Quisling og tyskerne representert ved Terboven, heter det blant annet:

«Det var således konflikt mellom Terboven og Quisling fra Reichskommissariatets begynnelse til dets slutt. Propagandabildet av Quisling som alltid slavisk gjorde seg selv til et instrument for nazifølgelse eller tillot seg selv å bli brukt simpelthen av maktlyst, er like falskt som resten av den norske legenden. Han beskrev okupasjonen som «de verste år i mitt liv». Hans viktigste funksjon var kanskje å hindre en logisk og lettvinnet løsning etter polsk mønster. Det ville ha vært slutten for Norge, som ville ha blitt forkrobbet for alltid slik som Estland, Latvia og Lettland med deres forholdsvis små befolkninger. Nordmennene står i varig takknemlighetsskjuld til Quisling for at de ble reddet.

Quisling holdt fast ved sin post som selvoppnevnt barriere mellom Terboven og folket, idet han ofret et skyggesamarbeide for å oppnå små lettelsers Slik pådro han seg begge parter fiendskap. Han fant seg selv mellom barken og veden. Terboven holdt tilbake enhver virkelig makt som Quisling kunne ha hjulpet Norge med og dergjennom vunnet påskjønnelse hos sitt eget folk. Kongen og den norske Londonregjering, som aldri kunne se på Quisling som landets redningsmann, gjorde ham til synde-bukk for de utallige skader tyskerne påførte Norge. Norsk

propaganda fra London var like meget rettet mot etterkrigstiden som mot den presserende oppgave å vinne krigen.

Hvis den britiske interven-sjon hadde hjulpet Norge på noen måte eller forkortet krigen en eneste dag, kunne man ha argumentert med at Quisling tok feil, eller til og med at han var en forræder, men de allierte hadde aldri noe seriøst håp om varig suksess fra starten til enden, som de overordnede britiske sjefer tilstår. Heller ikke var det noe samarbeide fra norsk side som var verdt å nevne.

Eksilregjeringen hadde ingen militær kontroll over norske frivillige (uthevet av oss) i de vepnede britiske styrker og ble faktisk ikke engang konsultert før britiske aksjoner mot norsk territorium, som mot Spitsbergen og Lofotøyene.

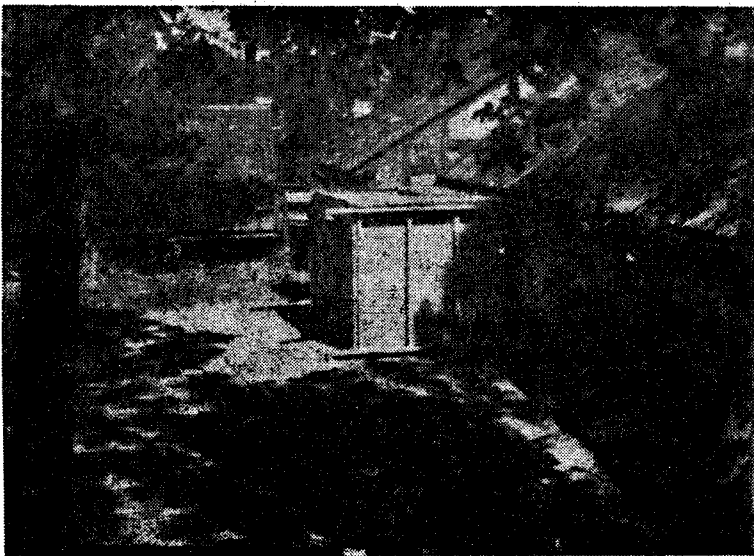
Når det gjaldt det okkuperte Norge og tyskerne, skriver forfatteren blant annet:

«Det var ikke så meget spørsmål om hvorvidt en skulle samarbeide som hvorledes en best skulle ta opp forbindelse med okkupasjonsmakten for Norges skyld. Quisling følte at hans vei ville gi bedre resultater for hans folk. Den realistiske løsning fra hans synspunkt var å treffe en ordning med Hitler som var gunstig for Norge, og han var sikker på at han kunne oppnå de beste betingelser.

Det noen har kalt høyforræderi kunne like godt betraktes som statsmannsevne, men under enhver omstendighet var det ingen legal hindring for å forhandle med tyskerne siden de var de faktiske suverene okkupanter av landet og Norge formelt hadde avsluttet en omfattende våpenstillstandsavtale 10. juni, hvorefter de to land ikke lenger teknisk var i krig, og et modus vivendi rettelig burde ha blitt etablert i begge parter interesse.

Det iøynefallende og realistiske mål var en *de jure* fredslutning, som godtok den hårde kjennsgjering at Tyskland måtte okkupere støttepunkter for varigheten av fiendtlighetene med Storbritannia og at Norge fikk rett til å ordne sine egne indre affærer for såvidt det ikke kom i strid med Tysklands militære krav. Det stod Norge fritt å vareta sine egne interesser og det hadde ingen forpliktelser overfor Storbritannia som hadde fremprovosert det tyske angrep og så ikke hadde gjort noe effektivt for å holde det seg fra livet — ja faktisk hadde ladet landet i stikken uten rimelig forhånds-varsel slik som Koht, Trygve Lie og Ruge høyrøstet erklærte.

Forts. side 8

RETTERSTEDET

handlinger av svakhet ville kunne lastes, men ikke føre til en forræderianklage».

Om Quislings handlinger 9. april skriver forfatteren blant annet:

«Ved middagstider 9. april 1940 var Norges time av ytterste skam og høyeste fare, som regjeringen hadde stukket av fra. Det må ha vært det øyeblikk da Quisling, som hadde holdt stand, først ble klar over at han ville måtte handle.

Quislings initiativ forandret hele situasjonen. Hans tyske bakvasker Bräuer fant plutselig at han hadde fått en ny stats-

neral Nikolaus von Falkenhorst, ville ta seg av, men som i stedet var forsvunnet tilskogs.

Britene kunne selvsagt knapt forhandle med Quisling under de foreliggende omstendigheter, og Chamberlain og Underhuset hadde under enhver omstendighet forpliktet seg selv overfor den formodede levedyktige norske regjering om kvelden 9. april før Quisling hadde dukket opp. Dessuten var det britiske og det norske kongehus forbundet ved giftermål, det britiske folk og dets myndigheter hadde en naiv tro på norsk solidaritet, og det norske folk var antatt å være pro-britisk. Quisling forsynte dem med den perfekte synde-bukk.

BRITISK TOPPJOURNALIST —

Forts. fra side 7

Ikke bare hadde de gjenstående norske ledere rett til å treffe en avtale med tyskerne, men plikt til å gjøre det når det ikke var noen utsikt innen overskuelig fremtid til tysk nederlag, og de to store makter som kunne ha veltet nyordningen, USA og USSR, ikke ønsket noe annet enn å forbli nøytrale — Russland mett av lette erobringer og USA kasserende inn som det gjorde i første verdenskrig, og fortalt av ambassadør Joseph Kennedy i London at Storbritannia var ferdig.

Den fornuftige politikk for lille Norge var å la tyskerne være i deres støttepunkter fra hvilke det ikke var noen rimelig utsikt til at de skulle bli kastet ut, og å holde opp med hensiktsløs antitysk aktivitet, som bare kunne medføre gjeldelse overfor den forsvarsløse befolkning uten å hjelpe til å endre krigslykken. En slik politikk gav rimelig håp om tysk moderasjon i den umiddelbare fremtid slik som uttrykt i Hitlers løfte via Bräuer om å respektere norsk «territorial integritet» og «nasjonal uavhengighet», og gjennom hans instruksjon av Terboven om «å forsøke å vinne nordmennene».

Hva kunne Norge tjene ved å trosse erobrerne? Hvis tyskerne tapte krigen ville Norge bli befriet hvorledes det var. Hvis Tyskland vant, ville et fiendtlig Norge tape sin «nordiske» rett til en gunstig plass i nyordningen. Det var intet tilbake som den pro-britiske fraksjon kunne gjøre for å hjelpe sine venner i England. Handelsflåten hadde vært chartret til Storbritannia siden høsten forut, og ingen norsk motstandsbevegelse kunne noen sinne håpe på å gjøre noe mere enn å irritere de tre-firehundre tusen tyskere som var stasjonert langs kysten for å hindre britisk landsetting.

Å overse disse kjennsgjerninger og Haagerkonvensjonen var meningsløst og skadet nasjonen fysisk og psykisk, noe som aldri har kunnet gjøres godt igjen. Det inviterte også til total ødeleggelse av Norge, noe ingen autoritet innenfor eller utenfor Norge kunne ha forhindret. Katastrofe ble faktisk bare hindret ved en rekke mirakler i siste øyeblikk og gjennom NASJONAL SAMLING.

Forfatteren kommer videre inn på det utstrakte samarbeide mellom tysker-arbeiderne, industrien og andre profitører og okkupanten, og fortsetter:

«Ikke et stenk er det kommet på disse folks karakter, men «quislingene», bufferten mot tyske utskeielser, er blitt fordømt. Kanskje de, i motsetning til biskop Berggrav og rektor Seip ikke vant seg et falskt martyrium i internering, eller at de ikke som høyesterettsjustitiarius Berg organiserte en

«hjemmefront»-motstand. Imidlertid var de de eneste som forsøkte å holde stillingen, og de kunne meget vel ha fått nok støtte til å ha hjulpet til å danne en norsk regjering uavhengig av Terboven hvis deres planer ikke var blitt tilintetgjort av opposisjonen».

Forfatteren slår ellers i en fotnote uttrykkelig fast at

«Norge ikke var en av de allierte. Ved kapitulasjonen gikk suvereniteten over til de britiske befrielsesstyrker og dette ble markert ved nærværet av en britisk Security officer (MacRobert) som førte tilsyn med det norske politi».

Forfatteren avliver de tyske vitneforklaringer opptatt i Nürnberg og de forskjellige «dagbøker» fra tyske ledere som interessebetonte innlegg i sammenheng med den indre tyske maktkamp og uten enhver bevisverdi, spesielt ikke fordi det ikke var adgang til å føre disse tyskere som vitner i rettssaken. Før en skaffet seg disse tvilsomme tyske provene fra folk ved foten av galgen var situasjonen:

«Anklagemyndigheten tilstod åpent at den ikke hadde noe håp om å sikre en dødsdom på basis av de anklager som var reist mot ham (Quisling) i mai, spesielt ikke etter at en telefonhenvendelse til British Home Office (Innenriksdepartementet) i London med forespørsel om hva det var foreslått å gjøre med kollaborasjon på de befrierte kanaløyer hadde bragt det lite hjelpsomme svar at siden mange kanaløyerboere uundgåelig hadde samarbeidet med tyskerne, foretrakk britene «offisiell lovprisning».

Når det gjelder kong Haakon er forfatteren ikke særlig nådig. Han hadde da også hatt anledning til å bli motatt av denne i audiens alene:

«Tidlig 1944 da kong Haakon mottok meg alene i audiens i London fikk jeg en forbausende bekreftelse på hans bitterhet mot kong Gustav. På den tid hadde omkring 75 000 nordmenn funnet tilflukt i Sverige og svenskene oversvømmet Norge med mat og medisinske forsyninger, slik at kong Haakon godt måtte ha kunnet tilgi svenskene deres behandling av ham (da han ikke fikk lov til å drive sin «krig» i trygghet fra svensk område. Vår bemerkning). Men han sveivet voldsomt med de lange armene sine for å understreke sin avsky for kong Gustav, hvem han tre ganger kalte for «en dritt» — kraftig sprog selv fra en mann kjent for sin skarpe tunge, og spesielt fra en monark om en annen i nærvær av en fremmed og til og med en avismann.

— — — Som et eksempel på bitter-

UTENLANDS-ORIENTERING.

Helten fra Tinnsjøen — eller for å tale med His masters voice «The Hero of Telemark» Knut Haukelid har vært på Sverigetur og har orientert beundrende svensker sålunde: «Gamla quislingar och partikamrater från Nasjonal Samling håller alltjämt ihop i Norge, de har till och med en egen organisation och tycks inte sakna pengar — — — Någon politisk roll spelar inte dessa quislingar även om de nog försöker — — — Sedan några år tillbaka kommer heller inte deras tidning «8. Mai» ut, men det råder ingen tvekan om att de har ett kraftigt ekonomiskt stöd. Det är en gåta var de får sina pengar ifrån. — — — Men nogon direkt nynazistisk rörelse har vi inte i Norge, det har ni nog betydligt mer av i Sverige». Det er GÖTEBORGSPOS-

heten ved slutten av min audiens hos kong Haakon i London et år før, hadde jeg våget å spørre: «Og hva vil Deres Majestet gjøre med Quisling?» Hans Majestet svarte uten å nøle: «Vi skal henge ham. Ja, vi skal henge ham tre ganger!»

Jeg antar at jeg så forbauset ut, for kongen forklarte: «De forstår, første gang skal ikke fall-lemmen åpne seg. Da skal vi si "Vi beklager meget major Quisling, vi skal prøve på ny senere". Så vil han bli bragt tilbake til sellen sin. Neste gang skal tauet ryke. Nok en gang skal vi be ham unnskyld og si: "Vi beklager meget, major Quisling, at dette har hendt på ny. Vi skal prøve å gjøre det bedre neste gang". Så vil han bli bragt tilbake til sellen sin. Tredje gang vil det lykkes. Forstår De?»

De foranstående sitater kan naturligvis bare bli et ganske lite utplukk av Hewins store bok på 385 sider. Vi kunne for så vidt like gjerne ha sitert mesteparten av det andre som står i dette britiske forsvarsskrift for den norske profet Quisling, som ikke ble æret i sitt eget land. Det er derfor like beklagelig som forståelig sett ut fra mentaliteten hos opinionsskaperne i dette utakknemlige land at boken sannsynligvis ikke vil komme i norsk oversettelse. Derimot skulle vi tro at den etterhvert vil komme på en rekke andre sprog og dermed avgjørende bidra til å rehabilitere Quisling i verdens øyne.

Siegfried.

TEN som beretter dette. Vi lurar på hva den velorienterte «Gunnarside» ville si hvis han kom over et nummer av FOLK OG LAND.

*

NYTT PUSSIG TILFELLE.

THE CANARIEN JEWISH NEWS forteller at i likhet med Lenin, Stalin og Krustsjov, så er også den siste sovjetdiktator Bresnev gift med en jødinne. Hans barn «betrakter seg som jøder» tilføyer det jødiske blad.

*

SENSASJONELL VALGSEIR FOR VERWOERD.

Valgene i Sør-Afrika endte med en veldig seir for Verwoerds nasjonalparti, som øket sitt mandattall fra 105 til 120 av i alt 160. Engelskmennenes tradisjonelle parti «Union» ble slått tilintetgjørende selv i deres høyborg Durban. Dette viser, skriver DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG at engelskmennene i Sør-Afrika i stigende grad går sammen med boerne om apartheidpolitikken.

*

WARZAVAPAKTEN HAR 88 DIVISJONER.

For første gang er det blitt oppgitt tall på østblokkens tropper i Østeuropa utenfor Sovjetsamveldet. Organisasjonen forføyer i henhold hertil over 26 sovjetiske divisjoner, av hvilke 20 står i Ulbrichtrepublikken, 2 i Polen og 4 i Ungarn. Videre er det 14 polske og 14 tsjekkoslovakiske divisjoner, 6 Ulbricht-divisjoner, 5 ungarske, 12 rumenske og 11 bulgarske. En av de polske divisjoner er en luftlandedivisjon og videre er 4 av de tsjekkiske, 2 sovjetdivisjoner, 3 bulgarske, 1 ungarsk og 1 rumensk divisjon panserdivisjoner. Alle de andre divisjoner er motoriserte infanteridivisjoner, bortsett fra 2 Ulbrichtdivisjoner som er vanlige ikke-motoriserte infanteridivisjoner. I alt regner en med at Warzavapakten på denne måte disponerer over 800-900 000 mann.

*

EN ANNEN BEDØMMELSE!

Det er ikke alle som ser like vennlig på avdøde Winston Churchill som det norske folk han bragte krig og okkupasjon på halsen. Således skriver det irske NATIONALIST NEWS: «For nesten tyve år siden da Benito Mussolini ble myrdet var kommentaren til den nettopp avdøde Churchill: «The bloody beast is dead!» Nu er det vår tur til å gjenta disse ord. «The bloody beast is dead». Etter et liv av snyting, han snøt sitt land,

han snøt sitt folk, han snøt Europa og han snøt sine tidligere venner (han snøt også Norge), snøt Winston Churchill til slutt også den galge han så rikelig fortjente. Det kan derfor med sannhet sies at som han levde, så døde han. Som når det gjelder den avdøde president Kennedy er det nu bestrebelses på å forgude den avdøde Churchill, selv her i Irland blant pro-britiske renegatelementer. En ting kan sies — det er ikke nødvendig å reise noen monumenter over «den store engelskmann». Det er utallige monumenter over ham og de trenger ingen tilføyeser. De kan finnes på krigskirkegårdene på Gallipolysten, på de franske marinekirkegårder i Oran, Dakar og Mers el Kebir, i de millioner av knuste hjem og hjerter i alle fire hjørner av den siviliserte og usiviliserte verden, og sist men ikke minst i de utbrente byer, tettbebyggelser og landsbyer i Europa. Jo — Churchills minnesmerker er i sannhet utallige. Ingen bedre gravskrift kan settes over Churchill enn hans egne ord: «The bloody Beast is Dead».

*

DET FRI TYSKLAND.

«89% av den tyske dagspresse (innbefattet de berømte BILD og HAMBURGER ABENDBLATT) og 30 % av ukepressen (bl. a. BILD AM SONNTAG, WELT AM SONNTAG, B. Z. og DIE WELT) er konsentrert i en eneste trust ledet av herr Awel Springer». Sitatet er hentet fra EUROPA ACTION.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser.

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri - Oslo